

9. (Lk 5,1-4) *Ko je množica pritiskala nanj in poslušala Božjo besedo, on pa je stal ob Genezareškem jezeru in tako dalje. Stopil je v enega izmed čolnov, bil je Simonov, in Simona prosil, naj odrine malo od kraja. Dva čolna prikazujeta dve občestvi ljudstev, eno izmed Judov in drugo izmed poganov, ki sta dve poklicanosti. Naposled se vkrca na Simonov čoln, ki ga je napravil za vodjo pridiganja [principem praedicationis] in ga poslal k obrezanim. Naj odrine malo od kraja, to je, da na začetku ni govoril v globokem stilu, ampak tako, da so ga lahko razumeli tudi tisti, ki so še ostajali v zemeljskem značaju [terrena conversatione]. Tudi če je govoril v prilikah, jih je razložil. Nato pa, ko je dvignil duše poslušalcev od zemeljskega značaja, je rekel Odrini na globoko, to je, začel je razkrivati višje in globlje skrivnosti. Vrzite mreže za lov, se pravi, potem ko so prejeli pridiganje. Mreže so namreč pridiganje besede; na morju, na svetu; za lov rib, se pravi, ljudi, ki jih je preko pridiganja privedel do verovanja z globine morja kot iz prepada, se pravi, s skrajne teme, in jih pripeljal do zveličanja [ad salutem].*

10. (Lk 5,5-6) *Simon mu je odgovoril: »Učenik, vso noč smo se trudili, pa nismo nič ujeli, a na tvojo besedo bom vrgel mreže. Vso noč, ker je bila zares noč in tema in um [mens] vseh je bil oslepljen. Na tvojo besedo bom vrgel mreže, to je, »ubogal bom tvoj ukaz«. Vrgel je mrežo in ujel veliko množino rib, to je, vse, ki so se zbrali iz različnih ljudstev. Preko pridiganja apostolov je množica verovala po Odrešenikovem trpljenju. Mreže so se začele trgati: prikazal je [ostendebat] tudi bodoče krivoverce [hereticos futuros], ki so raztrgali resnično pridiganje po svoji volji in si izmislili nove nauke, kot da bi padli nazaj v svet. Za vsakogar, ki ni znotraj mreže, je nujno, da se vrne v morje. Prav tako prikazuje [ostendit], da so bili ljudje znotraj Cerkve, potem pa, ko so pretrgali pridiganje, so se umaknili in postali krivoverci ter se zapletli v posvetne stvari [saecularibus actibus], kot da bi se umaknili od Cerkve v svet.*

11. (Lk 5,7) *In napolnili so oba čolna, tako da sta se začela potapljati. To, da sta bila dva čolna napolnjena z množico, tako da sta se začela potapljati, prikazuje [ostendit] razlog [rationem] za dve poklicanosti. Tako da sta se začela potapljati: potopiti namreč ni nič drugega kot krstiti. Navada in nauk Cerkve je namreč takšna, da se tisti, ki so Božji otroci, ki pridejo k njej, ponovno rodijo v duhovnem pomenu [spiritaliter] preko poživljajoče vode. To je torej tako da sta se začela potapljati, to je, da se krstijo. Ker je bil Jezus tam v čolnu, moramo nujno razumeti, da je Jezus, to je, naš Odrešenik, zmeraj v čolnu, to je, v Cerkvi. V njegovem imenu so krščeni vsi, ki pridejo k Cerkvi.*

12. (Lk 5,8-10) *Ko je Simon Peter to videl, je padel Jezusu pred noge in rekel: »Pojdi od mene, Gospod«. Pojdi od mene, Gospod ne smemo (sc. dobesedno) razumeti, ampak da je (sc. Peter) menil, da ni vreden slediti njegovim čudežem. Zato prosi odpuščanja za svoje grehe in pravi, da ni vreden tolikšnega pridiganja, da bi bil lahko poslan. To stori tudi Mojzes rekoč nisem vreden, da bi me poslal k svojemu izraelskemu ljudstvu. To je tudi, kar reče Salomon: v začetku molitve je pravični sam svoj tožnik. Zato torej tudi Peter reče, da ni vreden. Mnogo bolj so namreč vredni tisti, ki zase menijo, da so ne vredni. Pravi: Ko je Simon Peter to videl, je padel Jezusu pred noge in rekel: »Pojdi od mene, Gospod, ker sem grešen človek!« Nad ulovom rib, ki so jih zajeli, je osupnil: medtem ko se torej čudi, je izbran za pridiganje. »Ne boj se! Odslej boš lovil ljudi.« Izbran je bil ribič, ki je do tedaj lovil ribe v morju; poslan je v svet s pridiganjem in začne loviti ribe, se pravi, vleči iz sveta, da bi jih oživil preko krsta z vodo in Svetim Duhom [per aquae baptismum et per sanctum spiritus deo vivificaret]. Zato je rekel: Odslej boš lovil ljudi.*